

Arrest

nr. 86 247 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2012 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERWILGHEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2011 dient de verzoekende partij, van Italiaanse nationaliteit, een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn van haar zoon, A.T.(...).

Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 23 februari aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een exceptie van onontvankelijkheid aan daar de verzoekende partij nalaat enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen die zij geschonden acht. De verwerende partij stelt dan ook het gissen te hebben naar de juridische gronden waarop de verzoekende partij dit beroep tot nietigverklaring zou baseren.

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift onder de kopjes “a) naar de vorm”, “b) naar de wijze” en “c) naar de inhoud”, beperkt tot een amalgaam van hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf omschrijft als “omstandigheden en feiten”, alsmede feitelijke en praktische kritiek, dan wel loutere aantijgingen jegens verwerende partij. Zij laat hierbij echter na op enigerlei wijze aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handelingen is geschonden, laat staan dat zij zou aangeven op welke wijze deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het verzoekschrift bevat dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

2.3 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 23 april 2012 als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld: “Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat het geen middel bevat”. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 april 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 6 juni 2012 verwijst de verzoekende partij naar haar inleidend verzoekschrift waarin drie middelen terug te vinden zijn.

In de mate waarin de verzoekende partij zich in haar verzoek tot horen van 26 april 2012, beroept op een inbreuk op artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet daar uit het inleidend verzoekschrift “overduidelijk” zou blijken dat zij “de weigering tot gezinshereniging op basis van een actuele bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid betwist”, alsmede een schending van “artikel 17 e.v.

Gerechtigd Wetboek”, inbreuken op “de wetten 12/1/2005 en 17/5/2006”, evenals op “de motivatieplicht en de belangenafweging” en bijkomend nog “inbreuken op de Gemeenschapsrichtlijnen 64/211 en 2004/38”, “de motiveringsplicht rond de actuele bedreiging”, “inbreuk op de beleidsdoelstellingen” en een “inbreuk artikel 8 EVRM en het verbod op dubbele bestraffing” uiteenzet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierbij in haar verzoek tot horen nieuwe middelen, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar enig middel, ontwikkelt.

Er dient op gewezen dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde de voor het eerst in haar verzoek tot horen ontwikkelde middelen, dan wel nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar enig middel, tevens zo zij al de openbare orde raken, deze niet te hebben kunnen ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. De in het verzoek tot horen van 26 april 2012 nieuw ontwikkelde middelen, dan wel de nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar enig middel, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.4 Waar de verzoekende partij in een aangetekend schrijven van 15 mei 2012 “in aansluiting” bij haar verzoek tot horen van 26 april 2012 wijst op de uitspraak van de Grote Kamer van het Europees Hof van Justitie van 23 november 2010 in een “*totaal similaire zaak, bekend onder de naam Panagiotis TSAKOURIDIS (zaak C-145/09)*” en de Raad erom verzoekt een prejudiciële vraag te stellen aan voormeld Hof betreffende “*de artikelen 16, lid 4 en 28, lid 3, sub a, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden*”, dient het verzoek tot prejudiciële vraagstelling te worden verworpen aangezien dit verzoek niet - zoals te dezen - in een allerlaatste voor de terechtzitting ontvangen en bijzonder procedurestuk mag worden gedaan, terwijl geen redenen worden opgegeven die zouden doen aanvaarden dat dit verzoek niet reeds eerder mogelijk was (cf. RvS 15 juli 2008, nr. 185.410).

2.5 Op 25 mei 2012 dient de verzoekende partij per aangetekend schrijven een “conclusie” in. Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de “conclusie” van 25 mei 2012, wordt derhalve om die reden uit de debatten geweerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS